

[Horn.]

ikke rigtigt at lade den køre på to spor, men den må have mulighed for at køre ind på eet spor, så den kan kombinere de to ting og derved skabe gode rummelige forhold, uden at det går ud over økonomien.

Det samme gælder for en række organisationer, som beskæftiger sig med at skabe bedre lokaler for ungdommen. Vi ved, at der her i København og rundt om i en række købstadkommuner og landkommuner arbejdes med at skaffe penge ad frivillighedens vej til en grundfond til opførelse eller indretning af sådanne lokaler. Når man selv yder noget, kan man jo efter boligstøttelovens kap. VII komme til staten og få en håndsregning. Og for at disse organisationer og de personer, som her yder en personlig indsats, kan træffe deres dispositioner, er det ønskeligt, at man fra rigsdagens side foretager sig noget, sådan at det snarest bliver klart, hvad der kan ventes på disse felter i de nærmeste år.

Vi kan, synes jeg, med rette sige til de herrer ministre, indenrigs- og boligministeren og undervisningsministeren, at de arbejder eller forarbejder, som er gjort, og som ligger i departementerne, nu må videreføres. I de svar, som de højtærede ministre vil give på et eller andet tidspunkt af denne forhandling, må vi kunne få en antydning af, hvad kommunerne og organisationerne kan indstille sig på i den nærmeste tid.

Jeg ved ikke, om man fra regeringens og de herrer ministres side vil sige: ja, ja, nu er vi inde i en sparetid, og skal vi nu ikke blive stående ved den lovgivning, vi har, den yder dog betydelige midler til fremskaffelse af lokaler? Den betragtning kan man naturligvis ikke afvise i en sparetid, men med de forfærdelige vilkår, der bydes ungdommen, ikke mindst i landkommunerne, men forsåvidt også i en række bykommuner, med øldunstende stuer, hvor ungdommen skal samles, må der ske noget trods alle sparebestræbelser. Vi ved, at der er 4 mill. kr. til rådighed årlig til låneforanstaltninger, men vi ved også, at der i tiden fra boligstøttelovens gennemførelse i 1946 til 1. april i år kun er anvendt 2,7 mill. kr. efter denne lovgivning, så der er langt igen. Og når det er sådan fat, skyldes det ikke alene materialevanskighederne, som kan have deres del af skylden, men også at de økonomiske lempelser, der ydes i henhold til kapitel VII, er for ringe til, at kommunerne og organisationerne tør gå i gang med at løse disse påkrævede opgaver. Derfor henstiller

jeg til de to højtærede ministre, at de nu følger det synspunkt, som de to tidligere ministre havde forelagt udvalgene. Der var fuldstændig enighed om i udvalgene, i alt fald i folkeskoleudvalget, at der måtte arbejdes videre og arbejdes hurtigt på det grundlag, der her var skabt.

Må jeg endelig til slut nævne, at i rigsdags-samlingen 1947—48 rejste jeg det spørgsmål — det kan læses i tidenden sp. 802 —, om vi ikke kunne få afviklet det ulykkelige system, at en ung mand eller kvinde, som har begået en eller anden større eller mindre letsindighed i ungdommens år, får det, man kalder en grå straffeattest. Når man tænker på de lempelser, der iøvrigt i øjeblikket er ved at blive indført i vore straffemetoder, må man spørge, om det er rimeligt, at en ung mand, der hugger to pakker cigaretter i en købmandsbutik, bliver anmeldt og får en straffeattest, der ikke er blank, skal følges resten af livet, selvom han fra en række arbejdspladser, soldatertjeneste o.s.v. har skaffet sig de bedste papirer. Det er ikke rimeligt, at han fortsat skal slæbe rundt med denne attest. Der må ske noget. Jeg beder den højtærede justitsminister sørge for, at det spørgsmål bliver overvejet.

Nina Andersen: Da mødrehjælpsloven i 1939 blev gennemført, blev der landet over oprettet mødrehjælpsinstitutioner, hver med en bestyrelse. Jeg fik den ære at blive medlem af bestyrelsen for institutionen for København, Københavns og Frederiksborg amter, og det er i denne egenskab, jeg gerne vil rette en henvendelse til den højtærede arbejds- og socialminister i hans egenskab af socialminister og til den højtærede indenrigs- og boligminister i hans egenskab af boligminister.

Da den lov, som jeg nys nævnte, var trådt i kraft, voksede mødrehjælpsinstitutionernes arbejde meget stærkt. De opgaver, som var fastsat i loven, udvikledes meget stærkt, og der kom nye opgaver til, ikke alene gennem en ændring af loven, men gennem forskellige cirkulærer, som andre ministerier udsendte. Jeg skal kun beskæftige mig med den stigning, der er sket i så henseende i København, fordi det er et problem indenfor denne institution, der har bragt mig på talerstolen. Jeg skal kun anføre nogle enkelte tal, for at man kan se væksten i arbejdet. I 1940—41 var der 2 500 nye ansøgere, og i 1949—50 er det vokset til 12 300. De personlige henvendelsers antal er i samme periode steget fra 18 700 til 97 600, det vil sige, at der daglig er mere end 300 personlige hen-